

Elämäni koira

Punapihlajan Meyla

"Mella"

10.03.2010 - 28.12.2023

Oli vuosi 2010 ja olin täyttänyt edellisenä syksynä 18 vuotta, siis täysi-ikäinen ja vastuuntuntoinen, ajattelin. Ja niin aioin olla. Vanhempani eivät varsinaisesti koiraihmiä ole koskaan olleet, joten pikkutyöstä asti sain vain haaveilla omasta koirasta. Rohkenin täytettyäni 18 vuotta kysymään, josko nyt olisi mahdollista hankkia ensimmäinen, oma koira. Muistan, kun esittelin koirakirjasta islanninlammaskoiran rotuesittelyä vanhemmilleni, että tällaisen haluaisin. Äidin muistan tokaissees, että "yhdellä ehdolla: kunhan se on kaunis koira." Televisiosta pyöri tuona hetkenä samanaikaisesti Cesar Millanin koirankoulutusohjelma. Vanhemmat myöntivät pyyntööni ja soitin samana iltana kasvattajalle. Esittelin itseni ja totesin, että olen kiinnostunut harrastamaan koiran kanssa enemmänkin. Puhelun jälkeen jäin odottamaan pentueen syntymää ja tuon kevättalven vietin Lapin Ylläksellä työharjoittelussa.

En ikinä unohda tekstiviestiä, jonka Punapihlajan kennelin kasvattaja Merja Korhonen minulle kylmänä pakkaspäivänä, kevättalvella 2010 lähetti. Hän kirjoitti 7 pennun syntyneen ja että kumman sukupuolen haluaisin, uroksen vai nartun? Oli varaa valita. Apua, ajattelin. Enhän minä tiennyt. Jollain tapaa kuitenkin narttu tuntui heti omalta, joten vastasin hänelle takaisinpäin niin. Asia selvä - viesti tuli takaisinpäin. Tässä vaiheessa olin intoa täynnä jo. Harjoittelun päätyttyä suuntasimme katsomaan pentuja vanhempieni kanssa etelä-Kuopioon. Narttupennuista vapaana oli kaksi, vaalea ja tumma pentu, jota kasvattaja kovin minulle suositteli. Valinta tuntui oikealta. Jäimme odottamaan luovutuspäivän koittoa.

Kevät koitti, pennut tulivat luovutusikään. Lähdimme äitini kanssa hakemaan "Meylaa" kotiin. Pentu huusi koko lyhyen ajomatkan. Se istui sylissäni ja oli selvästi hämillään suuresta muutoksesta. Seuraavan yön taisin viettää pennun kanssa patjalla nukkuen, lattiatasossa. Se sai tutustua kodissa asuvaan kissaherraan. Tutustuminen ei mennyt ihan toivotunlaisesti. Kissa ei tykännyt leikkisästä koiranpennuista ja heti sain olla hakemassa antibioottitippoja pennun silmiin eläinlääkäristä. Kissan raapaisu ei siltikään saanut koiranpentua luovuttamaan - se olisi niin kovin halunnut leikkiä kissan kanssa. Varsinaisia kavereita niistä ei koskaan tullut, mutta sietivät molemmat ajan mittaan toisiaan varsin hyvin.

Muistan, että kutsumanimeksi mietimme Millaa, Milaa... Mella siitä kuitenkin tuli, niin lähellä oikeaa nimeä se oli. Kesän vietin tiiviisti vanhempieni luona vielä asuen, pentuun tutustuen. Syksyn ja seuraavan kevään kävin mahdollisuuksien mukaan autolla lisäalussa opiskelemissa loppuun tutkintoani. Kun valmistuin, sain töitä Turusta, oli vuosi 2012 ja pakkasimme Volkswagen Golfiin täyteen tavaraa ja mukaan lähti tietenkin Mella myös. Auton nokka kohti Turkua siis! Nuori koira oli täynnä energiaa ja tässä vaiheessa en itsekään tiennyt millaisen kultakimpaleen olinkaan saanut käsiini.

Mella oli kova vetämään hihnassa ja haukkumaan citykaneille, niitä Turussa oli paljon, kuin myös kettuja! Arkisin heräsin todella aikaisin ulkoiluttamaan koira, työpäivän jälkeen suuntasimme usein naapurini kanssa usean tunnin lenkeillekin! Meillä molemmilla oli tuohon aikaan nuoret koirat ja saatoimme ihan päivittäin

käydä myös koirapuistoilemassa. Mella oli aina kovin sosiaalinen, ehkä jopa vähän välinpitämätön muiden koirien suhteen. Turussa asuin töiden takia vuodesta 2012 aina loppuvuoteen 2015 asti. Tänä aikana steriloin Mellan, jotta sen kanssa harrastaminen ja kilpaileminen olisi vaivattomampaa. Oli ihan tavallista kävellä tunti/per suunta pelkän tokotreenin takia, autoa minulla ei tuohon aikaan vielä ollut. Välillä toki kuljimme paikallisliikenteen busseilla, eikä Mellalla ikinä ollut julkisissa kulkuvälineissä minkäänlaista ongelmaa liikkuu! Se oli niin helppo ja vaivaton, suhteellisen huomaamaton koira kaikinpuolin minne ikinä sen kanssa meninkään.

Vuosien aikana kiersimme paljon näyttelyissä, myös Virossa pariin otteeseen. Mellasta tuli Suomen ja Viron muotovalio ja harrastuskärpänen oli puraissut minua toden teolla. Tokokisoissa starttasimme 2 kertaa, alokasluokasta Mella sai ykköstuloksen ja sai näin ollen oikeuden kilpailla avoimessa luokassa. Mella oli luonteeltaan parasta mitä koiralta voi odottaa. Se rakasti kaikkia ihmisiä vauvasta vaariin, sekä tuli pääsääntöisesti kaikkien koirien kanssa hyvin toimeen sukupuolesta riippumatta. Se ei koskaan aloittanut itse haastamaan riitaa kenenkään koiran kanssa, mutta vanhemmiten vastasi kyllä, jos joku sille kehtasi irvistää. Mella oli koira, johon pystyi luottamaan tilanteessa, kuin tilanteessa.

Vuodesta 2016 loppuun asti asuimme yhdessä jälleen Kuopiossa, kotikaupungissani. Mella rakasti olla mukana kaikkialla ja erityisesti se nautti vaeltamisesta! Elämänsä aikana se oli mukana niin Karhunkierroksella (80km), kuin Kolillakin. Saatoimme kiertää lähitieneen tuttuja kansallispuistoja tai luonnonsuojelukohtia aina vaan uudestaan ja uudestaan ja joka kerta koira oli elementissään näillä reissuilla. Erityisesti mieleen on jäänyt vuoden 2018 loppukesän reissu, jolloin valloitimme yhdessä Halti-tunturin. Se on Suomen pohjoisin ja korkein kohta. Matkaa kertyi 110km ja kivirakka, jota reitin varrella runsaasti oli, ei juuri hetkauttanut Mellaa suuntaan tai toiseen. Totesin, että se on luotu liikkumaan ketterästi jo kokonsakin puolesta vaikeassakin maastossa. Välillä kivirakka oli ihmisellekin vaikeakulkuista, mutta houkuttelulla ja kannustamisella Mella tuli vaikeatkin kohdat epäröimättä ja luottavaisin mielin. Mellasta kuoriutui näpsäkkä vaelluskaveri, se oli todella helppo mukana ja oppi nopeasti lepäämään tauot ja nukkui teltassa vierelläni.

Vuosien varrella meidän harrastuksia olivat siis näyttelyt, joissa menestystä tuli hienosti, myös vanhoilla päivillä Mella loisti ja silminnähdessä rakasti juosta kehässä ja esiintyä. Viimeinen näyttely oli koiran ollessa 12-vuotias, tuolloin se juoksi itsensä rotunsa parhaaksi veteraaniksi. Starttasimme niin tokossa, kuin rallytokossa kilpailuiden muodossa. Arjessa Mella oli melko helppo, sillä oli lievää eroahdistusta, joka pysyi kurissa tarkalla rutiinilla. Se oli yhden ihmisen koira. Monesti jättäessäni sen hoitoon esim. vanhemmilleni, se ei syönyt herkkuluita ja oli apaattisemman oloinen. Kun saavuin kotiin, se silminnähdessä aina muuttui. Se odotti minua hamaan tappiin asti ja teki puolestani mitä vain. Se oppi kaiken maailman turhimmatkin temput, joita se kuitenkin rakasti. Mella oli ruualle perso ja helppo motivoida niin. Sen lempitemppu oli "kurre" ja "häpeä". Se tarjosi niitä monesti itsekin ilman pyyntöä. Joka kerta se toi hymyn huulilleni, varsinainen hyvänmielen koira.

Mella ei koskaan tuhonnut suuremmalti mitään, sen uskalsi antaa kenen vain käsiin. Se kulku monet kerrat mukana töissäni. Ihmiset olivat sille kaikki kaikessa. Pariin otteeseen elämänsä aikana se karkasi niin jäniksen kuin supinkin perään. Sillä oli vahva saalisvietti ja se lähti satavarmasti perään, jos sen näkökenttään eksyi mikä tahansa metsän eläin. Yksinollessaan Mella usein söi kaiken mitä pöydiltä alas sai. Kokonaisen ruisleivän, suurimman osan munkkipussista, kilon lintujen talipötköä... Koko elämänsä ajan se oli terve, vasta vanhemmiten sille tuli vaivoja, kuten lievää kaihia, nivelrikkoa ja kuulon menetystä. Ainoat syyt eläinlääkäriin joutumiselle olivat lähinnä joko metsässä revennyt tuplakannus tai toisen koiran purreksi joutuminen.

Keväällä ja kesällä 2023 Mella alkoi sairastella. Sitä käytettiin hierojalla ja osteopaatilla, se söi nivelrikkoon nivelvalmisteita ja sai Librela-piikkiä, sekä gabapentiinia. Sen kuulo hävisi melkein kokonaan, se kuuli lähinnä vain vihellyksen enää. Sen näkö oli huonontunut, selvästi ainakin pimeänäkö. Se "horisi" ja läähätti, sekä alkoi osoittaa liikkumishaluttomuutta lenkeillä. Irtillessaan siitä ei ikinä olisi uskonut, kuinka kipeä se todellisuudessa oli. Vapaus vei sen huomion kivusta muualle.

Mella söi tulehduskipulääkettä ja siltä poistettiin huonokuntoisia hampaita, sekä sen hammasjuuripaise hoidettiin kuntoon. Siltä löytyi vatsan ultrauksessa mukoseele eli sen sappirakkoon kertyi sakkaa, jota siellä ei kuuluisi olla. Se sai siihen loppuelämän lääkityksen, joka valitettavasti ei poistanut sakkaa kokonaan. Joulukuussa, viimeisinä viikkoina Mella oli selkeästi stoppaileva lenkeillä, se söi ehkä aavistuksen huonommalla ruokahalulla, mutta söi kuitenkin. Se nukkui paljon normaalia enemmän, eikä jaksanut enää innostua entiseen tapaan oikein mistään. Loppuun asti se silti teki namin saadakseen lempitemppujaan - kurrea esimerkiksi. Jokaisen yön se nukkui jalkojeni päällä, se oli oppinut vuosien saatossa saamaan joka ilta herkun, kun hyppäsi jalkojeni päälle nukkumaan.

Joulu 2023 oli koiran viimeinen sellainen. Silloin käytiin mukavalla kävelyllä lumisessa metsässä ja herkuteltiin entiseen tapaan. Se saattoi saada pöydästä maistiaisen kalkkunaa ja milloin mitäkin. Muutama päivä joulun jälkeen pyysin eläinlääkärinä tutkimaan, kuinka paha nivelrikko koiralla on - liikkumishaluttomuudesta päätellen. Siltä röntgenkuvattiin lonkat, polvet ja selkä. Kaikki priimaa, ei kulumaa, eikä mitään. Normaalialta vanhuuden jäykkyyttä ja kolotusta ehkäpä. Vaan maksa-arvot olivat pilvissä, moninkertaiset normaaliin verrattuna. Eläinlääkäri totesi samoin tein, ettei mitään ole tehtävissä - "Mella on uupunut". Vaihtoehdot olivat ainoastaan poispäästämisen lisäksi leikkaus ja koepalan otto maksasta. Tuloksissa kestäisi silti viikkoja ja tilanne oli jo nyt erittäin huono. Oli ihme, että koira ylipäänsä enää söi. Sillä oli todennäköisemmin joko maksakirroosi tai syöpäkasvain. Ainut oikea vaihtoehto oli päästää maailman rakkain ystävä pois kivuistaan.

Olen kiitollinen ajasta, jonka tämän upean ja persoonallisen koiran kanssa sain viettää. Olen kiitollinen koiran kasvattajalle luottamuksesta antaa nuorelle minälle tällainen koira. Mella lopetettiin 13 vuoden ja 9 kk iässä Kuopion KEK:issä joulukuussa 2023. Se tuhkattiin ja näin ollen Mella saapui "kotiin" uurnassa. Tiedän, että nyt Mellalla on hyvä olla. Se ei enää tunne kipua. Uskon, että vielä koittaa päivä, kun kohtaamme jälleen.